

I ara què?

written by Iolanda Bethencourt | 24 de gener de 2017

A final dels anys 1970 i principi dels 1980 les forces polítiques catalanistes van considerar que el millor per a Catalunya era encaixar-la dins del Regne d'Espanya mitjançant un estatut d'autonomia. D'aquesta manera, varen renunciar d'entrada a la vindicació de les pròpies Constitucions Catalanes i, en conseqüència, a la independència.

L'Estatut de Sau es va referendar el 1979 amb el 60,5% de participació i el 88% de vots a favor. Aquest estatut reflectia una aspiració nacional molt limitada. Tenint en compte, però, que veníem d'un silenci antic i molt llarg i que havíem patit repressions i humiliacions durant el franquisme, l'Estatut es va rebre com manà.

L'Estat espanyol, però, no va trigar a impedir el desplegament de l'Estatut: el 1982, després del cop d'estat militar, va decretar la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic (LOAPA) que va rebaixar l'estatus i l'autogovern de Catalunya. Una bona part de la ciutadania va començar a expressar malestar i, així, per exemple, la Crida a la Solidaritat en Defensa de la Llengua, la Cultura i la Nació Catalanes va convocar el 1983 una manifestació independentista a la qual varen assistir-hi 300.000 persones.

Però amb el cop d'estat militar fresc en la memòria, bona part dels catalans varen acceptar –ni que fos a contracor– que Catalunya esdevingués una més de les 15 autonomies espanyoles de règim comú, amb l'esperança que s'acomplirien els acords. Però, ai las! les transferències s'aturaven, les inversions no es realitzaven, l'espòli anava en augment, la llengua catalana s'empobria i la nació es desmembrava. **Definitivament, ens havien ensarronat.**

Van haver de passar 20 anys perquè les forces catalanistes

reaccionessin: davant l'ofec econòmic, l'escanyament de recursos i la pèrdua d'autogovern, les forces catalanistes varen decidir negociar un nou estatut per millorar-ne l'anterior. En un principi semblava que l'Estat acceptava l'Estatut: aquest, aprovat pel Parlament de Catalunya va ser retallat i aprovat per les Corts Generals. *Lo he raspao y lo he dejao más limpio que una patena* va dir Alfonso Guerra. L'Estatut quedà referendat pels catalans el juny de 2006 amb certes mostres de desafecció: un escàs 48% de participació i un 22% de vots en contra. Un mes més tard, el PP va interposar un recurs d'inconstitucionalitat i va impugnar 223 articles. I tot sigui dit, amb una campanya del PP atiant l'anticatalanisme tant com va poder. L'Estatut va quedar escapçat definitivament amb la sentència del TC de 27 de juny de 2010. **I de nou l'Estat espanyol ens havia ensarronat.**

Per aquells volts l'independentisme s'havia anat organitzant a un alt nivell i s'havien produït diverses actuacions i iniciatives de gran rellevància política que resumim aquí:

Entre 2009 i 2011 varen esdevenir-se quatre onades de consultes populars sobre la independència a 549 pobles, viles i ciutats catalanes, que varen comptar amb la complicitat de 800.000 votants, més de 60.000 voluntaris organitzats localment i la presència d'observadors internacionals provinents de Flandes, Còrsega, Sardenya, Irlanda, Escòcia, el País Basc i el Quebec.

El 2010 per primera vegada va entrar en el Parlament català un partit amb la declaració d'independència en el seu programa. Efectivament, Solidaritat Catalana per la Independència, amb 4 diputats en representació de més de 100.000 votants, va presentar el 2011 una proposta de Llei de Declaració d'Independència, la qual designava el poble de Catalunya com a dipositari de la sobirania nacional, el Parlament com al seu representant i facultava el Govern de la Generalitat a negociar el reconeixement internacional. Tanmateix no va arribar a tramitar-se perquè la majoria de la Cambra la va

rebutjar.

Entre 2009 i 2011 també es varen presentar dues Iniciatives Populars i dues Iniciatives Legislatives Populars per impulsar la celebració d'un referèndum d'independència. Val a dir que el Parlament no va admetre a tràmit cap d'elles, adduint que no s'ajustaven a la legislació vigent ni al marc competencial de la Generalitat.

El juliol de 2012 el govern català –facultat pel Parlament– proposà a l'Estat un pacte fiscal per a Catalunya. La proposta fou rebutjada i es convocaren eleccions anticipades. El desembre de 2012 el govern català plantejà a l'Estat -mercès al “Pacte de la Llibertat” subscrit entre CiU i ERC- la convocatòria d'una consulta el 2014 perquè el poble català pogués decidir democràticament i lliurement sobre la possibilitat que Catalunya esdevingués un Estat en el marc europeu. L'Estat va rebutjar la consulta i es varen convocar eleccions autonòmiques anticipades. **Ens van tornar a entabanar.**

El gener de 2017 el govern català ha tornat a proposar a l'Estat –en virtut d'un acord de les forces catalanistes– la realització d'un referèndum que permetés “als ciutadans de Catalunya expressar quin vincle volen entre Catalunya i l'estat espanyol”. L'Estat ha rebutjat la proposta per activa i per passiva.

I ara què?

40 anys d'enganys ens han fet experts en detectar tots els missatges subtils i no tan subtils (articles, opinions, enquestes, declaracions, anuncis i discursos) que tenen com a objectiu **endossar-nos un nou estatut** (millor que l'anterior) i **encolomar-nos noves eleccions** (autonòmiques).

Ara toca fer la independència. I si no la fem aviat perdrem el respecte dels estats independents (inclosa Espanya) i d'aquelles nacions que aspiren a ser-ho.